

1 JANUARI 2024

WOORDJE VAN EEN VOORZITTER

VOORWOORD

IN DIT NUMMER:

WOORDJE VAN EEN
VOORZITTER

TERUGBLIK

PENIOEN VAN

PHILIPPE TYTGAT

HILDE CASIER

KATELIJNE LESIEUR

MIEKE NOTTEBAERE

OP DE KOFFIE MET

PETRA COLPAERT

MATTHIJS BERTEL

FRANKE PRAAT

FAMILIENIEUWS

OLB NODIGT UIT

TEN SLOTTE

FACEBOOK

WEBSITE

1 Beste oud-leerling,
2 De jaaroverzichten over 2023 van kranten en
nieuwsdiensten zijn eerder deprimerend. Natuur-
4 rampen, oorlogen - ook die waar we al jaren niks
meer over horen in het nieuws -, politieke ruzies en
flaters, schandalen in de Kerk (en ongetwijfeld ook
daar buiten)... Als je 9-jarig neefje in zijn nieuwjaars-
brief verwijst naar al het slechte nieuws op Karre-
wiel, dan weet je het wel.

Maar gelukkig zijn er ook heel wat positieve dingen
te melden. Denk maar aan de grote solidariteit en
het enorme enthousiasme tijdens de Warmste
Week, of ons sociale leven dat terug helemaal op
gang komt na covid (of is het mét covid?).

13 Voor dat sociaal leven proberen we ook met de oud-
leerlingenbond ons steentje bij te dragen. De jongste
oud-leerlingen genoten op 21 oktober van hun pasta-
15 -avond. Samen met de ouderraad was er de traditio-
nele spellenavond op 24 november.

18 Studeerde je af in 1974, 1979, 1984, 1989, 1994,
1999, 2004, 2009 of 2014, dan verwelkomen we je
graag op 19 januari voor een receptie voorafgaand
19 aan het mossel-feest op de school die avond. Stu-
deerde je niet af in één van deze jaren of lukt vrij-
dagavond niet, dan ben je uiteraard ook welkom op
het mossel-feest de rest van dat weekend. Inschrij-
ven kan via mossel-feest.donbosco Kortrijk.be.

Ook in naam van de rest van het bestuur van de oud-
leerlingenbond, wens ik je een mooi 2024. Een jaar
met veel leuke momenten met vrienden en familie,
met voldoening op werkvlak, met veel energie voor
jezelf. En liefst van al ook een jaar met een mooier
jaaroverzicht eind december...

Bestuur oud-leerlingenbond Don Bosco
Kortrijk

Pasta-avond -21/10

Gezocht: helpende handen!

Met het bestuur van de oud-leerlingenbond zijn we op zoek naar enkele mensen die onze werking kunnen ondersteunen. Zie je het zitten om op één van onze activiteiten te komen helpen (hulp aan de kassa of achter de bar op de pasta-avond, spellenavond,...) of wil je je engageren in het bestuur (+ 4 vergaderingen per jaar)? Daarnaast zijn we ook op zoek naar iemand met voldoende IT-kennis om -samen met de huidige webmaster- het onderhoud van de website en de technische ondersteuning bij de mailing van uitnodigingen en schakels te voorzien.

Bij jij de oud-leerling die we zoeken? Neem vrijblijvend contact op voor meer info: contact@olbdbk.be.

Dankjewel!

MOSSELFEEST

19-20-21

januari

WIST JE DAT?

... Frank Lejaegere Ignace Tanghe vervangt die voor één jaar directeur wordt van basisschool Kinderland? Faustine Lameize vervangt Frank als graadcoördinator.

... de renovatie van de kleedkamers en het sanitair van de sporthal dan toch afgewerkt raakte?

... ook de Don Boscocross weer kon doorgaan. Het werd een bijzondere editie met veel jong talent.

... heel wat leraren het podium haalden in diezelfde Don Boscocross? Een topprestatie.

VOORBIJE ACTIVITEITEN: PASTA-AVOND EN SPELLETJESAVOND

OP PENSIOEN

Frank Geirnaert kroop in zijn pen bij de pensionering van Philippe Tytgat en Hilde Casier en sprak ze toe bij hun afscheid. Greet Bekaert schreef een tekst voor Katelijne Lesieur en Geert Vanelslander voor Mieke Nottebaere.

PHILIPPE TYTGAT

Ik begin met een algemene opmerking die ik absoluut wil maken: Philippe werkte hier zo lang, sedert 2006, en nooit heeft hij zich iets aangetrokken van leerplannen, van jaarplannen, van eindtermen, van leerlijnen, van leerplandoelstellingen of van remediëringen. Het was precies zijn business niet. Of heeft hij daarvoor geen tyd g'had?

Ja, juist hierover wil ik het precies hebben in deze afscheidsrede. Het verhaal van Philippe is een heel ander verhaal dan het onze. Niet totaal anders, want: zelfde context. Maar wel: totaal andere invalshoek. Dit doet ook iets met onze inschatting van Philippes persoonlijkheid.

Dat is meteen de rode draad doorheen mijn betoog: Als Philippe onze leerplannen en schema's niet deelde, dan had hij wel zijn aparte plannen en schema's. Dikwijls denk ik dat hij meer plannen om zijn oren had dan wij. Bouwplannen, rioleringsplannen, afkoppelingsplannen, elektrische leidingsplannen, werkschema's, prioriteitenlijstjes reparaties, inclusief to-do-lijstjes dringende problemen, ict-netwerkplannen, eindeloze reeksen werfvergaderingen en rondleidingen met al die administratie van dien, het afvalverwerkingsplan, de tonnen afval van ons en van de leerlingen die door zijn handen gingen, dat triëeringswerk.

Ik stelde dit lijstje snel op vanuit mijn oneindige fantasie, maar ik weet, die verbeelding schiet gewoon tekort. Is 't niet, Philippe, dat jij hier met gemak verder aanvult? En zie, ik vergat hier bijvoorbeeld nog de vijver op het binnenplein. En de graspleinen. En de herfstbladeren. En de chauffageketels -ooit op mazout- stel je voor in vochtige ruimtes, die hij moest afstellen en vooral gaande houden. Als een kluizenaar kroop hij soms uit die vochtige ruimtes tevoorschijn zoals Jacques voor hem had gedaan.

Want, kijk eerst om u heen, kijk dan dieper nog, verder dan de muren, dieper ook dan waar je ooit komt in dit instituut, kijk tot in zijn diepste krochten en al-

les, werkelijk alles is Philippes werkterrein geweest. Ambitie koesteren hoefde niet. De werkelijkheid van dit instituut overtrof elke technische ambitie. Kelders onder water bij aanleg parking, Philippe was er om-trent.

Een collega zei me: je moet Philippe vooral zien als een goede huisvader. Nu, 'goede huisvader' is een juridische term. Het betekent dat je er alles moet aan doen om iets optimaal te houden. Dit college logistiek gaande te houden.

Een andere collega zei me dat ik zeker de nadruk moest leggen op het enorm experte oog van Philippe. In één rondgaande blik wordt dit hele instituut door hem gescreend. Hij let op dingen waar wij aan voorbijgaan.

Sleutels, zegt men soms, zijn macht. En Philippe had veel sleutels en toegang tot alles hier ter plaatse. Maar hijzelf zal er meteen bij zeggen: sleutels zijn ook miserie.

Want, collega's, anders dan bij ons, begon zijn miserie al bij het minste detail. Ergens stond een plasje water, ergens flikkerde er iets, ergens loeide een alarmpje, ergens kwam een kwalijke geurtje vrij en hop, Philippe mocht dieper graven. Als alles goed gaat, dan is het maar net goed. Ken je 't?

En zelfs als het goed gaat moet het soms anders. Dan trek je kilometers nieuwe kabels, hang je supports voor beamers op en moet je ze kort nadien weer een eindje verder hangen.

Nu zal je zeggen, 't is al goed en wel, maar hoe zit het met Philippe als mens?

Wel, hier kom ik pas echt op gang zie.

Ten eerste is er binnen alles wat ik trachtte te schetsen de constante bezorgdheid van Philippe geweest. Het dragen van grote verantwoordelijkheden geeft een mens een ferm gewicht aan ernst. Soms loden ernst. Wij allen hebben dit bijzonder goed gevoeld.

Maar ook: soms leidde de zorg om alles goed te doen tot hilarische situaties. Je weet dat Philippe niet graag had dat leerlingen in de gangen rondwaalden. Hij had daar wel zijn reden voor. Hij realiseerde hier toch enige 'vakoverschrijdende eindtermen'. Het was er van de leerlingen soms ferm over. Bij zijn ronde heeft hij per abuis ook wel eens geprobeerd een stagiair buiten te zetten. Met gepaste schaamte meldde hij dat dan aan Wendy en Heidi.

Ten tweede gaf Philippes taakomschrijving hem een

aparte kijk op het onderwijs. Een filosofische kijk. Regelmatig hadden wij gesprekken. Het verbaasde mij altijd welke menselijke conclusies Philippe kon trekken uit zijn louter bezig zijn met onze logistiek. Philippe, jij weet als geen ander dat een school een afspiegeling moet zijn van de maatschappij. En dat ook is. En soms stemt dat somber. Meer nog dan over materie en materiaal en materiële dingen ging het al snel over analyse van hoe onze maatschappij in mekaar zit. En over hoe de school dat weerspiegelt. Collega's, jullie zullen dit getuigen: met Philippe een gesprek hebben betekent onmiddellijk dieper gaan, sociologische dimensies aanboren.

Ten derde, want ik ben aan een opsomming bezig, is Philippe een bijzonder behulpzaam man.

Wie ooit fietsproblemen had, kon altijd bij Philippe terecht. Desnoods lag zijn slijpschijf klaar als ultieme oplossing bij verlies sleuteltje. Ik meld dit uit eigen ervaring. Sleuteltje toch gevonden.

En de paters hebben altijd op zijn expertise mogen rekenen. Wat heeft Philippe daar al niet gedepaneerd zeg!

Behulpzaam dus. En, ten vierde, erg gevoelig. Dat gaat samen. Ooit, en ik mag dit zeggen, hadden wij ruzie. Stel je voor, Philippe en ik. Enfin, het werd wat stil tussen ons. Heel stil. En in feite konden wij dat beiden niet verdragen. Het is toen wel Philippe die de stilte heeft opgeheven. Mij heeft dat persoonlijk getroffen.

Een collega meldde me ook, ten vijfde, dat Philippe een echte familieman is. Door de aard van zijn takenpakket kwam dit moeilijker aan de oppervlakte in gesprekken. Maar, zei die collega, het is onderliggend altijd sterk aanwezig en steeds klaar om op te rijzen: de enorme trots op het nageslacht. Proficiat, Philippe!

HILDE CASIER

Hilde,

Tijdens dit afscheidswoord ga ik jou soms een vraag stellen. Het is dan niet de bedoeling dat je antwoordt. Het zijn retorische vragen. Je moet mij nu even laten uitspreken. Tegen jou en over jou. Ik weet, Hilde, dat is een lastige combinatie.

Intussen weet ik goed dat er twee soorten afscheidnemende collega's zijn:

Vooreerst zij waarvan de laatste activiteit samenvalt met het einde van een schooljaar. Eind juni eind schooljaar en eind juni einde carrière. Als je dan een afscheidswoord doet, spreek je tegen iemand die samen met het schooljaar in volle activiteit wordt geknipt. Die persoon heeft zich de school nog niet kunnen voorstellen zonder hem of haar. Ook het pensioen is nog een abstractie. Je praat nog tegen een volle collega.

Maar ook, en dat is jouw geval, zijn er de mensen die op het moment van het afscheidswoord al een paar maanden 'uit circulatie' zijn. Zij beseffen reeds ten volle: de school draait ook zonder mij. Hilde, is dat een moeilijk besef? Jij hebt al een overgangperiode meegemaakt. Jij bent reeds gelouterd door een concreet afscheid. Er werd reeds gebufferd, het pensioen is nu werkelijk.

En, Hilde, bevalt het jou?

Collega's, wij nemen hier professioneel afscheid van een zeer gedreven collega LO. Fysiek gesproken bijvoorbeeld: iemand die graag met de fiets naar DBK reed. Lange tijd gewoon geduwd op ouderwetse trappers. Hilde was en is old school.

En nu wordt het delicaat. Want hier combineer ik eigen ervaringen met getuigenissen die ik verzamelde van collega's om jou als volle collega te beschrijven. Hilde, zet je schrap!

Hoe kwam je ons over?

Ten eerste als een heel empathisch iemand. Ik ga meer zeggen: het is een onovertroffen eigenschap van jou. Voor een leerkracht kan dat tellen! Maar ook tegenover collega's.

Soms denk ik: bij Hilde zit per persoon een steekkaart in haar hoofd. Een fiche met gegevens. Ik heb dat zelf mogen ondervinden. Ging het eens moeilijk

Stress

en had zij er weet van, dan was daar Hilde op tijd en stond om te vragen hoe het ging. Systematisch empathisch, ja, dat is de beste formulering. Een naam van een leerling met wie het ooit wat minder ging, en de case wordt jaren later moeiteloos opgediept. Met pertinente vragen naar het nu. Heerlijk. Mocht ik onlangs ondervinden.

Kijk, over problemen zeg je soms: het gaat wel over. Welnu, in aandacht voor menselijke zaken gaat het bij Hilde nooit over. Zij levert iedereen vlot haar navulpakje zorg. Telkens. Diep vanuit het hart. Nogmaals: voor een leerkracht kan dat tellen!

Ook in zeer moeilijke omstandigheden met collega's. Ik denk dat het hier absoluut op z'n plaats is dat ik Tine Vercaemst even noem. Ook hier werd lief en leed gedeeld.

Bijzonder is dat de eigen zorgen, en die waren er binnen de familiale kring, nooit in concurrentie stonden met de zorgen voor anderen. De mantel van jouw liefde rafelt niet uit aan z'n zijanten.

Om het even professioneel te houden: aan Hilde had je dus een zeer betrokken vakleerkracht en medetitularis.

Co-tits melden mij deze eigenschap. Als titularis een mama, maar wel een strenge mama als het moest. Affectie, ja, maar opvoedkundige principes, ook!

En eigenlijk ben ik al bij mijn tweede eigenschap aangekomen als ik jou wil beschrijven. Want ten tweede kwam je regelmatig over als een ferme madam. Ook hier verklaar ik mij nader. Ik was er soms zelf getuige van en hoorde het ook collega's zeggen: als iets tegen jouw principes in gaat, dan is de reactie heftig. Primaire verontwaardiging. Niet eens gefilterd. Onmiddellijk uitgesproken boosheid. Je moet er niet op zitten wachten, op jouw visie. Je weet wat je hebt aan jou.

Ten derde was je soms gespannen. Stress was altijd jouw deel. Effe toelichten.

Stress, Hilde, is het uitzweten van de gevolgen van je plichtsbesef en toewijding. Stress, als hij productief is, is het nevenproduct van gedreven bezig zijn.

Stress, Hilde, moet niet, maar in jouw geval: kòn.

op de bus naar het zwembad, stress bij aanraken van schoolcomputers. Verschillende getuigen die ik raadpleegde hadden het er spontaan over. Hilde, gij stresskonijn gij! Maar ik ken ook weinig mensen bij wie stress een zo eerbaar gegeven is. Het organiseren van de sportdagen eerste jaar, de inzet voor levensloop, voor het DBK-feest, voor het veldlopen: allemaal stressvol, ja, maar tot in de puntjes verzorgd. De prijs om dit te bekomen heb je telkens zelf betaald.

Ten vierde, en dit is een onderliggend principe in dit alles, ben je eerst en vooral een familiemens. Oef, we zijn er, bij de noemer onder dit alles: warm en betrokken. DBK, in jouw ogen een grote familie. In jouw visie iedereen ook ingebed in eigen gezin, met lief en leed aldaar. Zo wordt alles en iedereen door jou beschouwd. In ruime verbanden.

Niet te verwonderen dat je, als je mee ging op kamp, in de keuken stond. Zorgend. En als er ambiance was, en is, dan ben jij er prominent bij. Maar altijd in een gevoel van solidariteit, van 'ergens bij horen', je plaats gevonden hebben, ingebed zijn in een groter geheel. Noem het maar familie!

Hilde, merk je het? Ik heb nu alle ingrediënten samen voor een soort van conclusie. Nog effe roeren en hop, klaar: pensioen!. Mijn eindwoord is wel géén eindstreep, het is de eindmeet al enkele maanden voorbij. Het maakt de conclusie comfortabel om uit te spreken.

Mag een bepaalde stress nu van jou af vallen, je was hier tenslotte bezig sinds het jaar 1982. Je hebt je sporen verdiend. Mag het volle genieten dat reeds is ingezet, zich voortzetten. Mogen de fietsvakanties met Geert frequent zijn, het lekker koken een must zijn, yoga een ontstressend middel zijn, wandelen met vrienden een kilometervreter zijn. Alles met familie en vrienden. En met ons, deels in jouw herinnering, deels in durende betrokkenheid. Want zo blijven wij jou kennen. En contact zullen wij houden!

KATELIJNE LESIEUR

Het is 2000 als Katelijne Lesieur de deuren van Don Bosco Kortrijk binnenstapt, allang door de wol geveerd omdat ze lang met hart en ziel les heeft gegeven in Sint-Denijs Westrem. Kortrijk is echter een stuk dichterbij en zo komt Katelijne in het derde jaar lesgeven.

Leraars Frans moeten vaak extra aan de kar trekken én duwen, want een extra taal vinden heel wat leerlingen moeilijk. Katelijnes eigen lesgeversstijl maakte hen eerst wat bang misschien, want ze had een kordate aanpak. Om ervoor te zorgen dat de leerlingen toch succes hadden en besmet werden door haar liefde voor de taal, waren er haar gekende plan des temps om de tijden van de werkwoorden onder de knie te krijgen en de vele toetsen daarover, haar gestructureerde cursus waar mijn man echt van onder de indruk was toen hij mijn oudste zoon wat hielp, de schema's om grammatica te leren, maar ook de filmpjes die gemaakt moesten worden en de originele opdrachten. Zo moesten de leerlingen leerkrachten voorstellen als een dier of werd voor een green screen – lang voor we met de computers aan de slag moesten – een Frans weerbericht nagespeeld. Overal zag je dan leerlingen zwoegen op de juiste termen, want iedereen wilde het goed doen. Zelfs in mijn les Nederlands kreeg ik soms al een eerste versie te zien om goed te keuren. Katelijne zelf was daarna vaak zo in de wolken over wat haar leerlingen dan gemaakt hadden, dat we dan de eindversie nog een keer te zien kregen. Er werd in de Franse les ook gebeden in het Frans, maar ook Cyrano de Bergerac en de film van Les Choristes stonden op de jaarplanning. Katelijne kun je met niemand vergelijken: zo werd 'trakteren op de klassenraad' iets om naar uit te kijken. Er was voor het eerst, in de voormiddag, échte taart met chocolade van de beste bakker in haar dorp en haar koffie dronk ze uit een porseleinen kopje, want daarin smaakt koffie het lekkerst. Ze had ook het hart op de juiste plaats voor wie het moeilijk had. Onze leerlingen Willem en Soetkin bijvoorbeeld, maar ook leerkrachten die ziek werden, konden altijd op haar rekenen. Katelijne hield hen, zonder daar veel ruchtbaarheid aan te geven,

op de hoogte van het reilen en zeilen van de school. Toen we met de derdes in september de leerlingen van het derde jaar nog uitdaagden om een 10 sterrenjaar te worden, vonden onze jonge collega's jaar na jaar een nieuw thema uit. De middeleeuwen was het eerste thema: daar kun je je nog goed in verkleden. Het tweede jaar was Katelijnes favoriet: Wereldoorlog I was ook makkelijk. En toen werd de uitdaging steeds groter: allemaal in een dirdl, allemaal superhelden, allemaal in Schotse rokken: ook Katelijne stond voor elk idee klaar om zich te verkleden, hoe zot ook. En of we nu onverwacht een haka moesten doen voor de camera of een middeleeuwse dans of de Last Post moesten toeteren op een kazoo: ze ging er altijd voor. Maar de keer dat ze de leerlingen het meest omver geblazen heeft van verbazing, was wel die keer dat we in de kerstbezinning een koor van het leerkrachtenteam gevormd hadden. En toen ging Katelijne voor de micro staan. Dat ze kon zingen, dat wist ik, maar daar waren we nog nooit getuige van geweest. Tot die decembermorgen in de kapel. Het was nog donker en we hadden maar weinig lichten aan toen Katelijne begon te zingen. Het werd als bij toverslag muisstil in de kapel. De leerlingen zaten met open mond te luisteren. Ik krijg weer kippenvel als ik eraan denk: je hoorde iedereen de adem inhouden. Iedereen die daar op dat moment is bij geweest, zal dat nooit vergeten.

Katelijne, dank je voor alle inzet voor je leerlingen. We hopen dat je geniet van je pensioen: eindelijk tijd zat voor je kinderen en hun dochtertjes en voor jouw dieren. We wensen jou het allerbeste.

MIEKE NOTTEBAERE

Mieke startte in het schooljaar 14-15 op onze school. De school was geen onbekend terrein voor haar. Haar kinderen hadden hier school gelopen en haar man Pieter (+) was leraar aardrijkskunde in de eerste en tweede graad. Daarvoor was ze actief geweest in de privé-sector, maar toen was het tijd om eens andere lucht te snuiven.

Binnen het ondersteunend personeel kreeg Mieke een aantal taken toegewezen die ze nauwkeurig uitvoerde. Zo zorgde ze er ondermeer voor dat elke leerling al op 1 september over een locker kon beschikken in de buurt van zijn of haar klaslokaal. Elk jaar een complexe puzzel, want alle lockersleuteltjes werden telkens ingezameld op het einde van het schooljaar, de ontbrekende sleuteltjes werden uiteraard vervangen door nieuwe en er werd gezorgd voor voldoende lockers op de juiste locaties. Gaandeweg werd Mieke ook de aanspreekpersoon voor de leerlingen van het eerste jaar in de nieuwbouw. De leerlingen wisten haar te vinden voor kleine en grote problemen. Als de 'moeder' van het eerste jaar wist ze die dan ook allemaal op te lossen.

Daarom hebben we haar ook gevraagd om de cel leerlingenbegeleiding van het eerste jaar bij te wonen. Ze wist immers als geen ander wat er leefde bij de leerlingen, waarom die ene leerling het wat moeilijker had op dat moment en bij welke klas je best in de buurt bleef als het tijd was voor een leeraarswissel.

Je kon ook altijd op haar rekenen voor het maken van een powerpointpresentatie. Als geen ander wist ze de net die foto's te selecteren die hierin het best pasten. Het duurde dan ook niet lang voor we Mieke vroegen om voor de infobrochure of voor het schooltijdschrift de geknippede foto's te kiezen.

Mieke engageerde zich ook voor de 'pastorale animatiegroep' op school, de PAG. De solidariteitsactie was haar ding. Ze stippelde als ervaren wandelaar – met haar man Pieter wandelde ze de bede-

vaartstocht naar Compostella - de solidariteitstocht uit. Ze organiseerde ook het sober maal. Je wist dat het in orde zou zijn. Ze verzorgde ook dikwijls de bezinning bij het begin van een personeelsvergadering.

Mieke had oog voor het grote en kleine verdriet dat leefde bij collega's en leerlingen. Ze zorgde ervoor dat er kaartjes gestuurd werden naar wie het even moeilijk had.

Deze vakantie is ze op een welverdiend pensioen gegaan. Zo kan ze nog meer voor haar kinderen en kleinkinderen zorgen.

Mieke, het ga je goed!

Jobshadowing: Vrijwilligers gezocht!

Binnenkort zwaait een nieuwe lichter zesdejaars af richting hoger onderwijs. Met de ouderraad willen we hen helpen in hun studiekeuze door hen te laten proeven van "een echte job."

Concreet zijn we op zoek naar vrijwilligers die op dinsdag 7 mei 2024 een leerling op sleeptouw willen nemen binnen hun job, dat mag voor- en/of namiddag zijn.

Kan je wat tijd vrij te maken om één of meerdere leerlingen te begeleiden binnen je werkplek?

Stuur dan een mailtje naar ouderraad@donboscokortrijk.be met je contactgegevens, het aantal leerlingen die je kan ontvangen (max 3 pp), een korte beschrijving van je job en de studiekeuze die hier bij past.

Deel gerust met vrienden en kennissen, onze zesdejaars zullen jullie dankbaar zijn!

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Petra Colpaert

Petra Colpaert woont dan wel in Kortemark, ze werkt nog steeds in Kortrijk als directeur van het detentiehuis. Zo blijft de band met de streek waar ze als jong meisje opgroeide.

Het detentiehuis is het eerste in ons land. Op de site van het voormalige woonzorgcentrum Lichtendal is er plaats voor 57 bewoners. Ze werken er aan de reïntegratie in de maatschappij. Petra geeft er de bewoners een stuk vrijheid en verantwoordelijkheid. Het nodigt hen uit om zelf dingen in handen te nemen. Iets wat ze meenam uit de zes jaar in de Don Boscolaan.

In welke periode liep je hier school?

Ik woonde in Marke en koos voor DBK omdat ik veel mensen kende die voor de school opteerden. Het was een logische keuze. Later zijn ook mijn twee zussen Ellen en Karen gevolgd. Ik ben gestart in 1986 en afgestudeerd in 1992. In die periode heb ik Latijn gevolgd, iets wat mijn eigen keuze was.

Wat voor een leerling was je?

In die tijd was ik meer bedeesd dan nu. Ik stond bekend als een stil meisje, maar daarin ben ik gegroeid, wellicht ook door de aanpak van sommige leerkrachten. Ze gingen op een correcte manier met ons om: amicaal, menselijk en niet uit de hoogte. In het vijfde en zesde was ik al een stuk zelfzekerder en daardoor meer betrokken. Van het laatste jaar herinner ik me de onvergetelijke Italiëreis en de vele dingen die we met de zesdes organiseerden. De school was toen al megaprogressief en gaf de leerlingen veel vrijheden en kansen. Je werd gevraagd dingen mee te organiseren en dus droeg je verantwoordelijkheid. Dat waren zaken die me lagen. Omgaan met onrecht heb ik wellicht hier ook meegekregen, zeker in de les godsdienst. Ik heb in die periode een stem gekregen die ik later zou gebruiken als het over dit thema ging. Op die manier waren het meisje van 12 en dat van 18 compleet verschillende persoonlijkheden.

Aan welke leerkrachten heb je goeie herinneringen?

Renaat De Deygere, Christine Platteau en Remi Clarysse zijn de eerste drie namen die me te binnen vallen. Toffe leerkrachten die begeistert lesgaven en je over de streep haalden, wanneer het kon. Wijlen Dirk Degryse was ook bijzonder. Hij had een specifieke visie: de meisjes moesten zijn programma afwerken, terwijl de jongens voetbalden. Hij ging heel goed met ons om, zoals ook Carlos Depaemelaere dat deed en wijlen Werner Roesbeke. Hij zong Will Tura voor ons in de klas, maar dan wel het liedje 'Hopeloos' als hij merkte dat iets niet lukte voor jou. Grappig, maar motiverend tegelijk. Hij had een specifieke methodiek waarbij je als leerling precies wist wanneer je aan de beurt zou zijn, allemaal overgoten door een humoristisch sausje.

Je spreekt met veel respect over hen.

Mijn zoon zit in het middelbaar, maar ziet niet altijd in waarom hij moet studeren. Dat is jammer, want school is zo bepalend voor je verdere carrière. Niet alleen voor je latere studies, maar ook de mens die je wordt. Dan heb je persoonlijkheden nodig voor de klas die je hierin voorgaan. In de eerste graad moest ik op zoek gaan naar mijn plaats op school. Ik keek de kat uit de boom tussen de grote roepers. Door enkele warme leerkrachten ben ik op mijn vijftiende ontwikkeld tot de persoon die ik wilde worden. Een soort beste versie van mezelf. In het middelbaar heb ik hiervoor zeker de basis gelegd.

Zou lesgeven iets voor jou geweest zijn?

De laatste drie jaar van mijn middelbaar ging ik heel graag naar school. Ik had het gevoel dat het goed zat en ontmoette er interessante mensen die me konden boeien. Stilaan begon ik naar hen op te kijken als persoon. De schoolse kennis kwam pas op de tweede plaats. Het humane, dat heb ik vanuit die periode meegedragen. Sommigen zagen me al in

het onderwijs staan, maar achteraf bekeken ben ik blij dat ik dat niet gedaan heb. Dat is niets voor mij. Ik kan wel voor een groep spreken, maar voor de klas heb je emmers vol geduld nodig en die heb ik niet. Elk jaar moet je ook herbeginnen, ik heb liever dat zaken evolueren.

Je staat bekend als iemand met een groot rechtvaardigheidsgevoel. Had je dat toen al?

Ik heb altijd de kaart van de zwakkeren getrokken. Op school probeerde ik dingen die fout liepen wel eens te benoemen ten voordele van wie het moeilijk had. Dan keek ik hoe het beter en anders kon. Ik was iemand die durfde te reageren. Ik heb altijd een soort reddersprofiel gehad. Dat heb ik later ook geprobeerd op mijn werk. Ondertussen werk ik al 25 jaar met daders van strafbare feiten. Ik wil de gasten die in de gevangenis zitten, er beter later uitkomen. Ze laten inzien dat ze nog iets van hun leven kunnen maken eens ze vrij komen. Ik ben een sterke coach die kan motiveren, maar anderzijds kan ik ook strak zijn en duidelijke lijnen trekken.

Wat heb je gestudeerd nadat je de deur van Don Bosco dicht trok?

Ik koos voor rechten met het plan om mensen die fouten begaan bij te staan, maar omdat ik in de kandidaturen last had van faalangst, stopte ik die studies. Ik ben maatschappelijk werk gaan studeren en daarna criminologie. Eens afgestudeerd, begon ik op de psychosociale dienst in de gevangenis van Ruiselede. Ik focuste me op een programma dat mensen met een drugproblematiek vooruit wou helpen: b.leave. Vanaf dag één wou ik met gedetineerden werken, ook al omdat ik snel doorhad dat er nog veel werk te verzetten viel.

Wat heb je geleerd uit die jaren als directrice van de gevangenis van Ruiselede?

Waar je wieg staat, is soms heel bepalend voor wie je wordt, wat je kunt en niet kunt. Je hebt mensen die letterlijk geboren zijn in de gevangenis. Er bevalen jaarlijks vrouwen in de cel. Het is de bedoeling dat we die cirkel doorbreken. Ik heb daarom altijd ingezet op humane detentie.

Hoe omschrijf je die term?

Kijk naar het detentiehuis in Kortrijk waar ik nu werk. Je kan mensen opsluiten en ze behandelen als een beest. Dan hou je de sleutel op de deur, terwijl de samenleving verwacht dat gedetineerden hun les

hebben geleerd als ze uit de gevangenis komen. Daarom moet je hen het goeie voorbeeld geven. Je moet ze niet behandelen als een hond, want dan krijg je niet-aangepaste mensen in ruil. Daarom spreken we in Kortrijk iedereen aan met de voor- naam, het zijn geen detineerden, maar bewoners en ze hebben een kamer en geen cel. Ze moeten zich houden aan onze structuur. Er wordt re-integratiegericht gewerkt, met een duidelijk herstelgericht detentieplan.

Hoe zetten jullie in op re-integratie?

We gaan eerst voor het persoonlijk herstel, want we hebben veel mensen met trauma's en verslavingen. Daarnaast werken we ook aan het herstel van netwerk en context, denk aan het hernieuwen van de band met de familie. Vanaf dag één proberen we ook hoop te creëren dat het anders kan. Hoop is de basis voor alles, zelfs voor mensen die jaren vastzitten. Het mooiste is dat een ex-gevangene me na-dien belt en me vertelt dat het goed met hem of haar gaat. Niet dat we iedereen kunnen redden, maar ik probeer een positieve realist te zijn.

Welk mensbeeld heb je na al die jaren werken met mensen die in de fout zijn gegaan?

Ik probeer altijd het goeie te zien in mensen of het minstens aan te wakkeren. Van nature is de mens goed. Het zijn natuurlijk vaak de invloeden rondom hem die bepalen hoe hij uitgroeit. Ik heb maar zelden mensen ontmoet die door en door slecht zijn. De samenleving zelf met inbegrip van het onderwijs draagt daarom veel verantwoordelijkheid over hoe mensen ontwikkelen. Ik denk dat we niet altijd goed bezig zijn, want er wordt zoveel gepolariseerd. Dat is het slechtste wat je kan doen. Dat is hetzelfde als pesten voor een kind. Je moet eens dag in dag uit horen dat je hier niet welkom bent. De sociale uitsluiting is door de maatschappij zelf gecreëerd. Als je diezelfde mensen in een warm nest steekt waar ze wel zichzelf mogen zijn, omringd door mensen die hen motiveren en waar ze kansen krijgen, bekom je een andere maatschappij. Daar blijf ik ook na al die jaren keihard in geloven.

STEVEN VERHAMME

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Mathijs Bertel

Begin december gaf Ansatz Der Maschine haar laatste concert in de mooie Handelsbeurs in Gent. De groep bestond 20 jaar en stond liefst vier keer in de Ancienne Belgique en de Vooruit en speelde zelfs in het voorprogramma van Eels.

Het was Mathijs Bertel die samen met Alexander Baert de band oprichtte in het zesde middelbaar in DBK. Nadien groeide ADM uit tot een 8-koppige livegroep die songs maakte waarin fascinerende beats en feeëriek melodieën elkaar vonden. Ga zeker op zoek naar hun poëtische videoclip op YouTube.

@DBK strikte Mathijs voor een fijn gesprek over vroeger, nu en wat komt.

Hoe belandde je in Don Bosco?

Ons gezin woonde in Rollegem en de stap naar DBK was logisch. Ik kwam hier aan in 1996 en zou hier de volle zes jaar blijven en afstuderen in de wiskunde-wetenschappen. Dat kwam omdat ik geen held in talen was en al zeker niet in Engels. Vreemd, want nu schrijf ik zelfs songteksten in die taal (lacht). Ik was toen vooral geïnteresseerd in muziek. De rest was minder belangrijk.

Hoewel je wetenschappen koos, bestond je klas vooral uit jongeren met een boontje voor cultuur.

Ik zat in een klas die veel interesse betoonde voor muziek en theater. Die mensen van toen zie ik daarom nog heel vaak, sommigen zelfs wekelijks. We waren echt een klas vol gelijkgezinden. Het was een groep die heel close was en het is geen toeval dat veel mensen in de cultuursector zijn beland. Het laatste jaar heeft ons allemaal sterk beïnvloed en Bernard Verstraete was hier zeker de voortrekker in. Zo nam onze klas massaal deel aan het schooltoneel van de derde graad. Bernard stimuleerde ons hier erg in.

Welke andere leerlingen uit jouw jaar moeten we van ergens kennen?

Eén van mijn beste vrienden en de peter van mijn dochter is Sébastien Hendrickx. Hij is dramaturg in het theater en speelt ook zelf. Hij werkte lang voor de KVS, schijft voor Etcetera en is ook initiatiefnemer van burgerparlement.be. Tijs Huys zat ook in mijn jaar. Hij is theater gaan studeren in Amsterdam en Den Haag en richtte een gezelschap op in Leiden. Ook Bram Van Beneden zat trouwens in mijn klas, maar die andere wegen uitgegaan.

Op een dag hebben jullie zelfs de Internationale in een toneelstuk van Arturo Ui geïntegreerd.

(lacht) Dat klopt, maar het werd uiteindelijk van bovenaf tegengehouden. We zaten in een jaar dat erg maatschappelijk bewust was. De eerste colaautomaten deden toen hun intrede in school, maar wij protesteerden daartegen omdat we liever biologisch fruitsap wilden. We waren zoals veel jongeren in die periode fan van Greenpeace en Amnesty International. Dat hing ook sterk samen met de spirit van Don Bosco in die periode. Een aantal leerkrachten liet ons bewust kritisch nadenken over hoe de maatschappij in elkaar zat. Daarnaast was er tijd voor ontspanning. Ignace Tanghe was toen de gangmaker voor het JOS. Hij was in het weekend onze leider in de Chiro en tijdens de week onze leerkracht. Ook aan de inspirerende schoolreizen houd ik goeie herinneringen over.

Hoe belangrijk waren die stimulansen vanuit de school?

Er werd van alles aangeboden waar je kon op ingaan. Het engagement werd echt enorm gestimuleerd met het schooltoneel als uithangbord. De hoofdbedoeling was om te leren samenwerken en iets artistieks op te bouwen. Het resultaat was niet altijd super, maar de groepsdynamiek was top en we leerden toewerken naar een deadline. Ik ben de

school dankbaar dat we die kansen hebben gekregen.

Zijn er leerkrachten die je hebben geïnspireerd?

Renaat Dedeygere in de eerste plaats. Ik denk dat veel mensen geschiedenis zijn gaan studeren door zijn toedoen. Hij kon heel erg gepassioneerd lesgeven en in combinatie met een klas vol sociaal geëngageerde mensen leverde dat toplessen. De link tussen de geschiedenis en de maatschappij werd vaak gelegd. Renaat stimuleerde ons engagement door zijn eigentijdse, frisse omgang met de leerlingen. Cool en chill. Hoewel ik slecht was in talen noem ik hier ook Carlos Depaemelaere en Daniel Bouquet. Die laatste was vrij streng, maar ik heb veel van hem geleerd. Hij koos vaak voor drill maar hij zorgde er wel voor dat we veel Frans leerden op korte tijd.

Wat heb je na je achttiende gedaan?

Ik wist vrij snel dat ik naar het RITCS in Brussel zou gaan. Het was toen de enige hogeschool die aansloot bij mijn interesses. Ik was toen al vrij veel bezig met elektronische muziek. Nu heb je al veel meer keuzemogelijkheden als je die richting wil inslaan. In de hoofdstad kwam ik terecht in een bad vol gelijk-gestemden, het was het beste wat me kon overkomen.

Begin december nam je in een uitverkochte Handelsbeurs afscheid van je band Ansatz der Maschine.

De kiem voor de groep werd gelegd in het zesde jaar in DBK. We zijn van nul gestart en bleven de eerste jaren onder de radar. Ik vormde toen een elektronikaduo met Alexander Baert. Hij was bezig met een kunstenaarscollectief in Deerlijk en organiseerde ook kunstenfestivals. Zo zijn we begonnen. De naam Ansatz der Maschine komt overigens uit een godsdienstles van Katrien Vanassche waarin we les kregen over Karl Marx. We moesten dat weekend optreden en hadden dringend een groepsnaam nodig (lacht.) Marx zei dat de mens een verlengstuk van machines ging worden in de evolutie. Aangezien we veel machines op het podium gebruikten zoals synths hebben we dat gewoon omgedraaid.

Hoe beleefde je het afscheid van de band?

Met een dubbel gevoel. We hebben een fantastische laatste toer gespeeld met 19 shows in mooie clubs. Het einde van de reis van 20 jaar vierden we in een uitverkochte Handelsbeurs. Daar heb ik beseft dat we in die tijd ook familie geworden zijn van elkaar. Ik denk dat het goed was om op die manier te stoppen eerder dan weg te kwijnen, nog een plaat te forceren en niet meer aan voldoende shows geraken. Iedere productie is keihard werken en er is veel aanbod aan goeie bands. Je moet je in die wereld blijven verkopen wat tot nu toe altijd lukte. We speelden vier keer in de AB en Vooruit en hebben tientallen concerten gegeven, maar de clubs blijven je niet zomaar vragen. Ze moeten programmeren wat relevant is, het is aan de artiest om ervoor te zorgen dat hij dat is. Je moet dus dingen blijven maken die de mensen raken. Uiteindelijk had ik het gevoel dat het concept einde verhaal was en dat we beter in schoonheid konden eindigen.

Wat komt er na Ansatz in 2024?

Met mijn nieuwe project 'Lungta' (verwijst naar Tibetaanse gebedsvlagjes waarbij de wind je voor- of tegenspoed kan brengen) verken ik nieuwe wegen. Het wordt een audiovisueel project waarin ik muziek, film en visuals zal combineren. Het is een kunstvorm waarin ik me graag uitdruk. De muziek van ADM was vaak instrumentaal en sferisch, met Lungta zal ik nog meer een verhaal brengen. Het warme, melancholische, knisperende zal er trouwens nog steeds in zitten. Ik kan dat stukje van mij niet verloochenen. Ik zoek gewoon naar de juiste uitlaatklep waarin de essentie zit. In zulke audiovisuele voorstellingen zal ik dat kunnen waarmaken. Ik hoop dat de mensen er energie en inspiratie uithalen en tegelijk wil ik mezelf blijven heruitvinden. Ik begeef me op glad ijs, maar ik heb er ongelooflijk veel zin in.

Kan kunst de wereld veranderen?

Elke mens heeft nood aan schoonheid en aan positieve vibes. Die ziet niet iedereen. Er is veel anti in de wereld. Kunst kan een perfect tegengif zijn. Ze kan helpen relativeren en de oogkleppen wegwerken. Ik hoop dat ik hierbij mijn steentje kan bijdragen. Het blijft de moeite.

STEVEN VERHAMME

FRANKE PRAAT

Daarna ga de snelweg op

September: de overgangsmaand. Nog zomer, al herfst. Of soms: noch zomer, noch herfst. Er is al ochtendmist en vochtigheid. En daarin de langpootmug. En de eenentwintigste begint officieel de herfst. Toch hielden wij dit jaar in september de illusie van de zomer recht. Maak wel abstractie van 1 september 2023. Het regende gigantisch. Bij aankomst aan de school stroomde het zo bij bakken over de voorruit van mijn auto dat ik er schier niets door zag. De aanblik van de school was dan ook zeer vervormd. DBK, verzopen schooltje van nat gezwollen golfkarton. Maar kort daarna was het in de lokalen onhoudbaar puffen bij 30 graden. September: meteorologische spreidstand.

Dus waren in nazomer 2023 nog barbecues en openlucht familiefeesten mogelijk. Dan vertellen nonkels en tantes en kozijns en nichten heerlijke vakantie-anekdotes op rijk begoten familiefeesten. Ik kan daarvan getuigen. Soms komt er een tekst van voort in dit tijdschrift. Ooit schreef ik over kamperen als gezinsavontuur ('Het zoeken van narigheid', 2001), of over twee hilarische vakantiepannes die wij hadden met mijn eerste Skoda Octavia, die toen een aanhangwagen met zware vouwtent torstte, een vol gezin vervoerde en daarbij 2x in coma raakte. Dit onder de titels 'Zjwaand'kulas' (2004) en 'Voortgezet verhaal' (2005).

Vandaag herkauw ik vakantie 2023 in een rustiger context. Of hoe twee beginnende zestigers een lange zomerreis naar Italië aanvatten. Zonder kinderen voortaan.

Dit jaar hadden wij 1600 km voor de boeg. Mijn Octavia derde generatie bracht ons feilloos ter bestemming. Het merk ging er sterk op vooruit. Doel: Apennijnen, Monti Sibillini, Abruzzes, Gran Sasso (tegen de 3000 m!), enfin, de bergen ten noordoosten van Rome. Ook dicht bij L'Aquila. Oeps, aardbevingsgebied! Wel ja, na de dubbele beving van 2016 herstelt de regio zich maar moeizaam. Het toerisme aarzelt. Nul Belgen, geen Nederlanders, geen Duitsers... Alleen mijn echtgenote en ik en wat Romeinen. Voor die Romeinen is het trouwens een uitge-

lezen vakantieplek. Hun achterland. Op heuveltoppen en bergkammen liggen samengekoekte dorpjes van geconglomereerde huisjes. Alsof een team van reuzen met harde reuzenborstels in het landschap alle huizen her en der had samen geveegd op hoopjes. Hier en daar in een plooi ligt nog een vergeten hoopje. Een stil dorpje. In mijn oneindige fantasie heten die grof borstelende reuzen 'Abruzzes'. Van 'Abruzzes' ga ik de echte etymologie niet opzoeken, ik heb daar geen belang bij. Fantasie primeert.

Hoe rijden wij daarheen? Wel kijk, de start van de reis beleef ik in totale mentale miserie. Lezer, ken je 't? Is het dakraam wel dicht, werd het kraantje van de tuinslang afgesloten? Liggen de kussens van de tuinzetels binnen? Die vragen kwellen mij gigantisch, afhankelijk van onze richting tot ver voorbij Lille of tot een eind na Brussel. Laat het los, Frank!! Vakantiesfeer komt op kousenvoeten.

Na de eerste korte pauze zitten wij pas echt op schema. Even staart mijn vrouw wezenloos de oneindige verte in. De verte waarop ik mij als chauffeur voortaan hard zal concentreren. Dan neemt zij discreet de e-reader en begint haar ritmische swipen. Vroeger had ik de indruk van een zenuwtic. Maar ik ken het intussen goed. Zij leest Italiaanse romans. Tussen mijn vrouw en ik is er op dat moment en een groot verschil en een opvallende parallel: zij swipet zich honderden bladzijden diep de fictie in, terwijl ik ons honderden kilometers geconcentreerd de werkelijkheid in rijdt. Wij kunnen daarbij eindeloos zwijgen. Voor zoiets moet je al lang getrouwd zijn. Enkel de gps is aan het woord. Een dame ook. Zegt die vriendelijke vrouw in het toestel: "Daarna ga de snelweg op." Wij zijn dan meestal vertrokken voor een aantal uren tot aan de volgende pauze. De dame in de gps is een rustig iemand. Bij elke misstap, met meer geduld nog dan mijn eigen vrouw, herberekent zij mij, en zonder morren. Maar voor de uren autoweg zonder verdere instructie, neem nu tussen Bologna en Ancona, wordt het wel bijzonder stil. Om Lucy (want zo heet zij) wat authentieker te maken zou men in het algoritme enige menselijke bijgeluiden kunnen programmeren. Lucy mag van mij wel eens niezen, effe zuchten, een korte schrielle hoest presteren, mag die dingen zeker om de 10 km random doen. Of geeuwen, een

EEN HART ONDER DE RIEM VOOR DE DAGDROMER

prachtig gebaar van empathie met de chauffeur. Een gat in de markt!

Lucy zegt dus: "Daarna ga de snelweg op." Maar zie, dit is geen idiomatisch Nederlands! Bij ons wordt de gebiedende wijs gevolgd door het bijwoord, en niet voorafgegaan. "Ga daarna de snelweg op." zou beter zijn. Maar ik begrijp de makers van de spraaktechnologie in de gps. Een instructie bestaat voor hen uit twee bouwstenen: ten eerste de context van tijd en ruimte, en ten tweede het instructieblokje. Contexten: 'daarna', 'na 200 meter', 'aan het einde van de weg'. Instructieblokjes: 'ga rechtdoor over de rotonde', 'links aanhouden'. Altijd: eerst context, dan instructie. Bij imperatieven klopt dit niet met de woordvolgorde in het Nederlands. Vandaar dat het makkelijker werken is met infinitieven als instructie: "Daarna links aanhouden" is perfect Nederlands. En plots zegt Lucy: "Daarna, keer om!" Wablief? Dan schiet ineens ook die andere, swipende, vrouw in mijn auto wakker uit haar Italiaanse fictie: "Oe, zijde misreden?" Nu, ik bega mijn fouten liever in de stilte van mijzelf. Maar geen nood: wij worden meteen herberekend. Ook het swipen herneemt. Business as usual. 15 minuten bij de reistijd helaas.

Eens ter plaatse zijn wij niet te houden. Dwars door hittegolven (36° en meer) heen blijven wij maar dorpen en steden bezoeken. En luswandelingen presenteren. Bij die wandelingen doet het omgekeerde scenario zich voor: mijn vrouw bedient ditmaal de wandel-app en doet altijd dezelfde snelheid. Zat ik aan het stuur van de wagen, zij zit aan het stuur van elke wandeling. En ikzelf huppel dikwijls achter met een traditioneel fototoestel in de hand. Bij elk detail blijf ik hangen. Mijn fictie. Elk zijn fictie. Isabelle wandelt pal op onze gemiddelde snelheid, met maar weinig standaardafwijking tegenover dat gemiddelde. Bij mij is die standaardafwijking wat groter. 'Bijbenen' is mijn werkwoord. In ons huwelijkscontract bij de rubriek 'wandelingen' liet ik uiteindelijk een kleine toevoeging bijschrijven: "Op belangrijke kruispunten wacht zij op mij." Want het zijn toch rare telefoons die beginnen met "Waar zitte jij precies?" Als je al bereik hebt in de hoge bergen. Gelukkig, het is nog maar zelden gebeurd. Want zie, samen uit, samen thuis.

Wij leveren strakke prestaties. Dit jaar daarbij voor het eerst de powergel ontdekt. Zijn wij de uitputting nabij, wat wel eens gebeurt, dan levert zo'n tube glucose precies de gepaste hoeveelheid energie die je lijf vraagt. Een bom! En hop, de berg weer op! Zou ik dit nemen vóór het lesgeven, ik was niet te houden. Ik wil dat de leerlingen niet aandoen. Maar lessen zijn geen bergen. En zo ben ik weer bij de school beland, heb de cirkel rond gemaakt.

Deze tekst werd afgewerkt zondag 1 oktober. Prachtige dag. Terrasje gedaan in gezellig dorpje Ursel in de sfeer van een echte zomeravond nog. De vakantie lag maar zeer kort achter ons, ook mentaal. Waarvan deze getuigenis.

Frank Geirnaert, @DBK, oktober 2023

OVERLIJDEN VAN

Jean-François Vanvynckt (°1956), opa van leerling Louis Barbe (5A), overleden op 17 december 2022.

Jeanne Vermeersch (°1954), zus van oud-leerkracht Annie Vermeersch, overleden op 2 januari 2023.

Noël Matthys (°1921), vader van oud-leerkracht Rita Matthys, overleden op 6 januari 2023.

Jan Vercruysse (°1956), opa van leerlinge Maëlle Dekeyzer (1B), overleden op 6 januari 2023.

Paul Popelier (°1950), schoonbroer van directeur Tuur Ottevaere, overleden op 8 januari 2023.

Marie-Louise Lalleman (°1927), grootmoeder van oud-leerlinge en leerkracht Lisa Vandevenne, overleden op 10 januari 2023.

Lia Mersy (°1932), moeder van Eddy Deneckere, grootmoeder van oud-leerlingen Annabel en Aleander Deneckere, schoonfamilie van oud-leerlinge Kim Van den Noortgate, overgrootmoeder van leerling Louis Van Noortgate (2B), overleden op 17 januari 2023.

Angèle Parent, overgrootmoeder van leerlinge Aliénor Huysentruyt (5A), overleden op 20 januari 2023.

Ilse Decock (°1976), tante van leerlinge Manon Decock (2D), overleden op 30 januari 2023.

Eddy Herreman (°1956), opa van leerling Mathis Herreman (3A) en van oud-leerling Thomas Herreman, overleden op 30 januari 2023.

Henri Lamerand (°1939), opa van leerling Cyriel Lamerand (1C), overleden op 4 februari 2023.

Marguerite Pecceu (°1932), overgrootmoeder van leerling Thibaut Malysse (2A) en oud-leerling Gilles Malysse, overleden op 14 februari 2023.

Virginie Lewyllie (°1977), dochter van oud-leerkracht Chantal Beyls, overleden op 26 februari 2023

Philippe Vanneste (°1944), opa van leerlingen Floor (4G) en Lars (4F) Vanneste, overleden op 26 februari 2023

Marc Vossaert (°1964), pluspapa van leerling Tom Van Bever (1H), overleden op 27 februari 2023

Denise Malfait (°1924), stiefovergrootmoeder van leerling Louis Barbe (5A), overleden op 1 maart 2023

André Defrancq (°1937), opa van leerlingen Alessia (4C) en Massimo Vandendriessche (4D), overleden op 5 maart 2023

Nathalie Degrijze (°1973), oud-leerlinge van Don Bosco Kortrijk (1991), dochter van oud-leraar Dirk (+), overleden op 22 maart 2023

José Vanackere (°1945), vader van oud-leerlinge Eva Vanackere (2004), schoonvader van leerkracht Frederik Houpline, overleden op 11 april 2023

Johan Desmedt (°1940), grootvader van Elias Desmedt (leerling 1ste jaar), overleden op 17 april 2023

André Vantorre (°1922), grootvader van leraar Filip Windels, overleden op 30 april 2023

Rika Van Hecke (°1933), schoonmoeder van directeur Tuur Ottevaere, overleden op 8 mei 2023

Raoul Maiheu (°1928), overgrootvader van Jolien Vandenbroucke (leerling 2de jaar), overleden op 18 mei 2023

Jeanne Rogghe (°1929), overgrootmoeder van Elisa Deschamps (leerling 4de jaar), overleden op 30 mei 2023

Irène Delbarre (°1948), oma van leerlinge Axelle en van oud-leerling Arthur Vanwynsberghe, overleden op 21 augustus 2023

Luc Vervaeke (°1948), opa van leerling Louis en van oud-leerlingen Henri en Emile Vervaeke, overleden op 29 augustus 2023

Frans Deprauw (°1935), grootvader van leerkracht Faustine Lameize, overleden op 18 september 2023

Ghislain Vanneste (°1935), grootvader van leerling Mona Dursin, overleden op 19 september 2023

Rosetta Deman (°1928), overgrootmoeder van leerling Marcel Delcour, overleden op 20 september 2023

Huysentruyt Emmanuel (°1945), grootvader van leerlinge Aliénor Huysentruyt, overleden op 21 september 2023

Vandenbroucke Gustave (°1943), overgrootvader van leerlinge Martha Goemaere, overleden op 1 oktober 2023

Casier Lydie (°1930), overgrootmoeder van leerling Zoë Deschoemaeker (6 E), overleden op 8 oktober 2023

Bernard Vanoutrive (°1949), grootvader van leerling Marie-Julie Peelaers (2A), overleden op 13 oktober 2023

William Colman (°1929), grootvader van leerling Amber Colman (3D), overleden op 1 november 2023

Joanna 'Jenny' Vanderstricht (°1927), grootmoeder van leerkracht Anne Sophie Verschelde en overgrootmoeder van leerling Torah Van Royen (1 E), overleden op 7 november 2023

Renée Gengembre (°1929), overgrootmoeder van leerling Lily Houw (3F), overleden op 10 november 2023

Hubert Sanders (°1951), partner van oud-leerkracht Kristien Vanderjeugt, overleden op 3 december 2023

Paul Gruwez (°1949), vader van leerkracht Joachim Gruwez, overleden op 14 december 2023

geboorte van...

Dean, zoontje van leraar Lukas Senepart en Evi Peccue, broertje voor Colette en Ralph, geboren op 24 april 2023

Merlijn, zoontje van oud-leerlingen Roderik Desramault en Jennis Dujardin, broertje voor Aster geboren op 27 mei 2023

Rosie, dochtertje van oud-leerlingen Emily Valcke en Thibault Caste, zusje voor Marcelo geboren op 12 juli 2023

Sofia, dochtertje van oud-leerlinge Sara Van Beneden en Kobe De Meersseman, zusje voor Nina geboren op 27 augustus 2023

Billie, dochtertje van oud-leerlinge en leerkracht Lisa Vandevenne en Peter Denys, zusje voor Lou en Ona geboren op 31 augustus 2023

Cézanne, dochtertje van leerkrachten Anne Crepel en Wim Ameel geboren op 22 september 2023

Estée, dochtertje van leerkracht Céline Godefroidt en Sean Vanhaezebrouck geboren op 16 oktober 2023

Warre, zoontje van oud-leerling en voorzitter oud-leerlingenbond Jan Vanroose en Fien Dendoncker, broertje voor Lotte en Emiel, geboren op 15 december 2023

De directie, leerkrachten en de ouderraad van het Don Boscollege Kortrijk nodigen u vriendelijk uit op hun 40ste mosselfeest.

locatie

Don Boscolaan 30, Kortrijk

datum:

vrijdag 19 januari 2024
zaterdag 20 januari 2024
zondag 21 januari 2024

tijdstip

19:00 uur
19:00 uur
12:00 uur

Je bent van harte uitgenodigd op ons mosselfeest.

Inschrijven kan via de website www.donboskokortrijk.be

tot 15 januari 2024 of tot zolang er plaatsen beschikbaar zijn.

Na de online inschrijving ontvang je een bevestigingsmail met alle gegevens

voor een correcte betaling. De inschrijving is enkel geldig bij een betaling vóór 17 januari 2024.

menu

mosselen naar believen + frietjes of brood € 25,00

halve kip of vol-au-vent + frietjes € 20,00

vol-au-veggie + frietjes € 20,00

kindermenu

mosselen of vol-au-vent + frietjes € 15,00

(tot 12 jaar)

Je vindt ons op Facebook onder "Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk"

Word lid van deze groep

Blijf op de hoogte : word lid van onze (publieke) groep

DON BOSCO

Don Boscolaar 30
8500 KORTRIJK
tel 056 26 50 50
Email: info@donboscokortrijk.be

Bezoek ons op
www.donboscokortrijk.be

Oud-leerlingenbond Don Bosco Kortrijk

Nieuws

Foto's

Agenda

Contact

Leden

Pagina 1 [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#) [23](#) [24](#)

Schakel 32 van 28 september 2021

In deze schakel: Internaat 2.0, Bosco FM, op de koffie met 3 oud-leerlingen, familienieuws,...

Bericht geplaatst op zo 17 oktober 2021 om 11:18

[Meer lezen](#)

Schrijf je nu in voor onze Pasta avond!

Op zaterdag 16 oktober 2021, reünie van jonge oud-leerlingen (afstudeerjaren 2016 tot 2021) in de refter van het college!

Bericht geplaatst op za 18 september 2021 om 14:52

[Meer lezen](#)

woensdag 14 september 2022

Leden login

E-mail:

Paswoord:

Login

Paswoord vergeten

Account aanvragen

Links

[1 DBK](#)

[2 Donbosco.be](#)

[3 Privacyverklaring](#)